

Arrest

nr. 229 808 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25 / 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2019 dient de verzoeker voor de achtste maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn zus, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 20 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing maakt het voorwerp uit van een beroep dat bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X en dat op 5 december 2019 met arrest nr. 229 807 werd verworpen.

Op 24 juni 2019 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 24 juni 2019 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 juni 2019 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de PZ Vlas op 24/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S.

voornaam : K.

geboortedatum : (...)1982

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/06/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene meldde zich niet aan bij de gemeente van verblijf drie werkdagen na binnenkomst in het Rijk zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Evenmin toont hij aan op hotel te verblijven. Betrokkene verblijft minstens sinds 17/09/2010 in België. Hij kwam zich niet aanmelden bij de gemeente of startte geen verblijfsprocedure op. Pas vanaf 2015 ondernem hij een poging om zijn dossier in regel te stellen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 12/03/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene specialiseerde zich duidelijk in de procedure 'gezinsherenging'. Op een termijn van ongeveer vier jaar slaagde betrokkene erin om acht opeenvolgende aanvragen tot gezinsherenging in te dienen (namelijk op 01/06/2015, 22/12/2015, 02/08/2016, 14/02/2017, 31/08/2017, 06/03/2018, 11/09/2018 en 18/03/2019). Hij deed dit telkens met dezelfde referentiepersoon, zijn de zijn Nederlandse zus S. I. (20/09/1974) die beschikt over een geldige E - kaart. DVZ verwierp al deze aanvragen. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 24/06/2019 aan de politie dat hij niet terug kan naar Marokko omdat hij hier wil wonen met zijn familie. Zijn ouders en zussen verblijven in België. Hij heeft niets in Marokko. Hij zegt dat hij asiel heeft aangevraagd in België. In het dossier vinden we daar echter geen spoor van terug. Betrokkene brengt geen verdere details aan waarom hij niet terug kan naar Marokko.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft familie in België: zijn zus en haar man waarmee hij samenwoont. Ook zijn ouders verblijven in België. De zus S. I. en haar man beschikken over een verblijfsrecht in België. Dit opent voor betrokkene geen verblijfsrecht. De relatie tussen meerderjarige broers/zussen is niet van die aard dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, tenzij er sprake zou zijn van een speciale vorm van afhankelijkheid wat hier niet is aangetoond. Het staat de zus van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Marokko. Bovendien kan betrokkene van uit Marokko een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan hiertoe de opheffing van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 24/06/2019 dat hij ook een vriendin heeft sinds een maand die V. zou heten, de achternaam kan hij zich niet herinneren. Dit staat een repatriëring niet in de weg. Indien het een serieuze relatie betreft, kan V. betrokkene steeds achterna reizen of betrokkene kan zelf op legale wijze terugkeren naar België indien hij dat wenst.

Betrokkene verblijft als sinds 2010 in België. Waarschijnlijk ontwikkelde hij een netwerk van sociale contacten, hij spreekt bovendien één van de landstalen. Er is mogelijk sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zowel het familiale leven als het privéleven van betrokkene werden echter opgebouwd tijdens een periode van illegaal of hoogstens precair verblijf. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven of het familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruiken van de verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. Hij bracht bovendien het grootste deel van zijn leven door in Marokko, spreekt nog de taal en heeft er mogelijk nog vrienden/familie/kennissen wonen. Betrokkene zal wellicht gemakkelijk opnieuw een privéleven

ontwikkelen in het land van herkomst. Deze beslissing impliceert bijgevolg geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. We stellen ook vast dat er geen minderjarige kinderen in het dossier bekend zijn. We hielden dus rekening met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Het opleggen van een inreisverbod doet geen afbreuk aan de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de artikels drie en acht van het EVRM en het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht *“doordat het inreisverbod niet gegrond is op de juiste feitelijke gegevens en niet is gegrond op een afweging en/of onderzoek van de specifieke omstandigheden van verzoeker.”*

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1 Vw, waarin bepaald wordt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu werd een inreisverbod opgelegd om reden dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, alsook omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Lid 1 van art. 74/11 §1 Vw. legt op dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, de verwerende partij rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dit dient afdoende te worden gemotiveerd.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Uit de bestreden beslissing moet duidelijk blijken op welke overwegingen de verwerende partij zich heeft gesteund om een inreisverbod van twee jaar op te leggen, zodat kan worden nagegaan of de verwerende partij haar appreciatiebevoegd naar behoren heeft uitgeoefend en met name of het is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

De verwerende partij stelt dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Om die reden zou een inreisverbod van twee jaar proportioneel zijn.

2.

De verwerende partij stelt vooreerst: "Er bestaat een risico op onderduiken".

Waaruit dit risico zou bestaan is verzoeker niet duidelijk.

Waar verzoeker al sinds 2015 tot heden steeds kenbaar heeft gemaakt en zijn verblijfsadres gekend is (hij toonde dit zelfs aan in het kader van zijn aanvraag), kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat verzoeker zich zou onttrekken van de overheden. De omstandigheden van voor 2015 zijn allerm minst nog actueel. Waar de verwerende partij zich steunt op omstandigheden van 2010 om op grond daarvan de situatie te beoordelen, steunt de verwerende partij zich niet op de juiste feitelijke gegevens.

3.

De motivering dat verzoeker niet zou hebben meegewerkt met de overheden, baseert zich op de omstandigheden in 2010. Verzoeker zou in 2010 zich niet hebben aangemeld bij de gemeente en zou toen geen verblijfsprocedure hebben opgestart.

Verzoeker heeft in 2015 wel degelijk een verblijfsprocedure opgestart. De laatste werd opgestart in 2019, en op het moment dat verzoeker huidig inreisverbod werd betekend, was verzoeker zelfs in het bezit van een attest van immatriculatie.

Waar verzoeker al sinds 2015 tot heden steeds kenbaar heeft gemaakt en zijn verblijfsadres gekend is (hij toonde dit zelfs aan in het kader van zijn aanvraag), kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat verzoeker zich zou onttrekken van de overheden. De omstandigheden van voor 2015 zijn allerm minst nog actueel. Waar de verwerende partij zich steunt op omstandigheden van 2010 om op grond daarvan de situatie te beoordelen, steunt de verwerende partij zich niet op de juiste feitelijke gegevens.

4.

De verwerende partij neemt in haar beoordeling mee het gegeven dat verzoeker onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk gerechtigd is op verblijf op grond van artikel 47/1 Vw., en heeft dan ook terecht een verblijfsaanvraag op grond van dat artikel ingediend.

Tegen de tussengekomen weigeringsbeslissing wordt dan ook eveneens beroep aangetekend.

Hoe dan ook, het gebruik maken van de beschikbare procedures en het aanvragen van een verblijfsrecht, is een toegestane praktijk in een democratie. Het kan verzoeker niet kwalijk genomen worden dat hij de procedures opstart.

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht aanvraagt kan dan ook bezwaarlijk als grond worden gebruikt om de duur van een inreisverbod te bepalen.

5.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM is een inmenging in het gezinsleven weliswaar mogelijk, doch er dient een zorgvuldige afweging te worden gemaakt.

De voltallige familie van verzoeker woont in België en Nederland. Verzoeker heeft geen enkele band meer met Marokko. Verzoeker heeft 2 broers, allen met Nederlandse nationaliteit, en 4 zussen, waarvan 3 met Nederlandse nationaliteit en 1 met Belgische nationaliteit. De ouders van verzoeker wonen in België beschikkend over een F+ kaart.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij zich diende te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu werd geen rekening gehouden met het gegeven dat de volledige familie van verzoeker in België en Nederland woont. Er is geen enkele evenredigheidstoets gedaan.

Gezien die afweging afwezig is, is de beslissing evident niet redelijk en niet proportioneel.

Hierdoor heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht, het motiveringsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vw. geschonden.

Huidig middel is ernstig en gegrond."

De Raad merkt vooreerst op dat de uiteenzetting onder punt 1 een louter rechtstheoretische toelichting betreft inzake artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Hieraan wordt enkel de loutere vaststelling toegevoegd dat de gemachtigde *in casu* een inreisverbod van twee jaar redelijk acht omdat de verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Met deze loutere affirmatie en de meer uitvoerige rechtstheoretische toelichtingen toont de verzoeker echter nog niet concreet aan dat de bestreden beslissing de genoemde rechtsregels zou schenden.

De verzoeker voert vervolgens een concrete betwisting omtrent de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen inzake het risico op onderduiken (*cf.* artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet). De verzoeker brengt een uitgebreid betoog naar voor waarmee hij wil aantonen dat de motieven inzake de toepassing van artikel 1, §2, 3° en 6°, van de vreemdelingenwet, dit is een onderdeel van de concrete redengeving als waarom er in verzoekers geval sprake is van een risico op onderduiken, gebrekken en onredelijk zijn.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat de motieven betreffende het risico op onderduiken slechts de verdere explicitering inhouden van de vaststelling, in de bestreden beslissing, dat de beslissing tot verwijdering met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet gepaard gaat met een

inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, gaat noodzakelijkerwijze vooraf aan het thans bestreden inreisverbod. De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is een beslissing die deel uitmaakt van de verwijderingsbeslissing, die *in casu* op 24 juni 2019, onder de vorm van een bijlage 13septies, werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, en 74/14, §3, van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de feitelijke en juridische motieven met betrekking tot het risico op onderduiken letterlijk zijn overgenomen uit de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies van 24 juni 2019) waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat.

Zoals de verzoeker zelf heeft opgemerkt, heeft de gemachtigde zich in het voorliggende geval echter op twee afzonderlijke rechtsgronden en feitelijke motieven gesteund om een inreisverbod op te leggen. In de bestreden beslissing wordt immers tevens, met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, gesteld dat het inreisverbod wordt afgegeven omdat de verzoeker nagelaten heeft om een vroegere beslissing tot verwijdering uit te voeren. De gemachtigde preciseert verder dat de verzoeker verschillende bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste hem werd betekend op 12 maart 2019. Deze vaststellingen worden door de verzoeker op geen enkele wijze betwist en zij stroken met de gegevens van het administratief dossier.

De Raad wijst erop dat artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord “of”, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen. Wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet, *quod in casu*, dan dient de gemachtigde een inreisverbod op te leggen van “*maximum drie jaar*”. Overeenkomstig het artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vervolgens vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. De gemachtigde is evenwel overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet in deze beide gevallen in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering “*gepaard gaat met*” een inreisverbod. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich “*kan*” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel “*de mogelijkheid*” om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd.

De kritiek van de verzoeker inzake bepaalde vaststellingen inzake het risico op onderduiken betreft echter, zoals hoger aangegeven, enkel de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat er bij de verwijderingsmaatregel geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De beslissing om een inreisverbod op te leggen is echter reeds op voldoende en noodzakelijke wijze gedetermineerd door de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat de verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Omtrent dit determinerende motief heeft de verzoeker geen enkele betwisting gevoerd. De kritiek inzake het risico op onderduiken, gericht tegen de overtollige motivering omtrent de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, is bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

De Raad merkt voor het overige nog op dat de verzoeker ten onrechte laat uitschijnen dat zijn aanvragen voor een verblijfsrecht worden gebruikt als grond om de duur van het inreisverbod te bepalen. Zoals de verzoeker zelf stelt, heeft de gemachtigde beslist om een inreisverbod van twee jaar op te leggen omdat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat eerst wordt gemotiveerd waarom “*het inreisverbod wordt afgegeven*” en dat daarna op afzonderlijke wijze de redenen worden opgesomd

waarom het bevel gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar. De redengeving omtrent de veelvuldige verblijfsaanvragen die de verzoeker heeft ingediend, zijn opgenomen in de motieven als waarom het inreisverbod wordt opgelegd. Zoals hoger gesteld, doet verzoekers kritiek hieromtrent geen afbreuk aan het feit dat het opleggen van het inreisverbod reeds op voldoende wijze wordt geschraagd door het niet-betwiste motief dat de verzoeker een vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verzoeker dwaalt waar hij stelt dat in de bestreden beslissing geen enkele evenredigheidstoets wordt doorgevoerd in verband met zijn familiaal leven met zijn ouders, broers en zussen (cf. artikel 8 van het EVRM). De verzoeker maakt volledige abstractie van de volgende motieven:

“Betrokkene heeft familie in België: zijn zus en haar man waarmee hij samenwoont. Ook zijn ouders verblijven in België. De zus S. I. en haar man beschikken over een verblijfsrecht in België. Dit opent voor betrokkene geen verblijfsrecht. De relatie tussen meerderjarige broers/zussen is niet van die aard dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, tenzij er sprake zou zijn van een speciale vorm van afhankelijkheid wat hier niet is aangetoond. Het staat de zus van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Marokko. Bovendien kan betrokkene van uit Marokko een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan hiertoe de opheffing van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake.

(...)

Betrokkene verblijft als sinds 2010 in België. Waarschijnlijk ontwikkelde hij een netwerk van sociale contacten, hij spreekt bovendien één van de landstalen. Er is mogelijk sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zowel het familiale leven als het privéleven van betrokkene werden echter opgebouwd tijdens een periode van illegaal of hoogstens precair verblijf. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven of het familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruiken van de verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten. Hij bracht bovendien het grootste deel van zijn leven door in Marokko, spreekt nog de taal en heeft er mogelijk nog vrienden/familie/kennissen wonen. Betrokkene zal wellicht gemakkelijk opnieuw een privéleven ontwikkelen in het land van herkomst. Deze beslissing impliceert bijgevolg geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. We stellen ook vast dat er geen minderjarige kinderen in het dossier bekend zijn. (...)

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

(...)

Het opleggen van een inreisverbod doet geen afbreuk aan de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de artikels drie en acht van het EVRM (...).”

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat deze concrete belangenafweging niet deugdelijk of niet zorgvuldig zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. Alleszins kan de verzoeker niet ernstig voorhouden dat er uit de bestreden beslissing geen enkele evenredigheidstoets blijkt en dat de genomen beslissing niet redelijk en niet proportioneel is omdat die afweging “afwezig” is.

Uit het voorgaande blijkt dat het betoog van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM beschikt.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. De verzoeker brengt in een tweede middel het volgende aan:

“Schending van de artikelen 47/1 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur, doordat het inreisverbod niet gegrond is op de juiste feitelijke gegevens en niet is gegrond op een afweging en/of onderzoek van de specifieke omstandigheden van verzoeker,

Artikel 47/1 Vw. stelt:

“ Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Art. 47/3. Vw:

“(…)

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.”

Verzoeker voldoet aan al deze voorwaarden.

Verzoeker woont bij zijn zus S. I., van Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker woonde reeds bij zijn zus in Marokko. Toen zij verhuisde naar Nederland, ging verzoeker bij haar in Nederland wonen. Thans woont zij in België, en woont verzoeker bij haar in België.

Tevens is verzoeker financieel afhankelijk van zijn zus, aangezien hij niet mag werken.

Verzoeker heeft een periode gewerkt, omdat verzoeker in die periode in het bezit was gesteld van een attest van immatriculatie, en in die hoedanigheid een tijd heeft kunnen werken. Daar waar het attest van immatriculatie werd ingetrokken is verzoeker uiteraard opnieuw volledig afhankelijk van zijn zus.

Verzoeker heeft alle nodige documenten voorgelegd. Vooreerst liggen alle bewijzen voor dat verzoeker en S. I. effectief broer en zus zijn. Daarnaast liggen de bewijzen voor dat verzoeker bij haar woont en zij een Unieburger is. Bovendien liggen alle bewijzen voor dat verzoeker reeds in het land van herkomst bij zijn zus woonde, alsook dat hij financieel van zijn zus afhankelijk is.

Verzoeker voldoet dus aan alle voorwaarden voor gezinshereniging met zijn zus.

Bij beslissing van 20.06.2019 werd deze aanvraag echter geweigerd.

Die beslissing bevestigt vooreerst dat alle nodige documenten voor liggen en alle feiten bewezen zijn:

- De bestreden beslissing bevestigt dat verzoeker woonachtig was bij zijn zus, van haar financieel afhankelijk is, en de attesten voorliggen

waarin de Marokkaanse overheid verklaart dat verzoeker tot voor zijn vertrek uit Marokko samen met zijn zus woonachtig was.

De beslissing erkent aldus al deze feiten.

De beslissing stelt echter:

“zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging, is de vaststelling dat betrokkenen en de referentiepersoon als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden”

De beslissing erkent dat verzoeker wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van zijn zus, zowel in Marokko als op heden, doch stelt dat dit niet hetgeen is dat volgens artikel 47/1, 2° ww. moet worden aangetoond.

Artikel 47/1, 2° Vw. stelt letterlijk dat als andere familieleden van een burger van de unie worden beschouwd: het familielid die in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de unie.

Verzoeker kan dan ook de motivering van de verwerende partij niet begrijpen waar ze stelt dat voor toepassing van artikel 47/1, 2° Vw. niet moet worden aangetoond dat ze een gezin vormden in het land van herkomst. Verzoeker stelt zich de vraag wat dan wel zou moeten aangetoond worden. Dit artikel stelt zwart op wit dat dit inderdaad hetgeen is dat moet worden aangetoond.

De beslissing waarbij de gezinshereniging met zijn zus werd geweigerd, is dan ook onwettig. Waar verzoeker op grond van artikel 47/1, 2° gerechtigd is op verblijf in België, kan a fortiori aan verzoeker dan ook onmogelijk een inreisverbod worden opgelegd.

Het middel is ernstig.”

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat het tweede middel niet is gericht tegen het thans bestreden inreisverbod, maar tegen de beslissing van 20 juni 2019 waarbij verzoekers achtste aanvraag voor gezinshereniging met zijn Nederlandse zus werd geweigerd. Aangezien het tweede middel geen betrekking heeft op de *in casu* bestreden beslissing, kan het ook niet tot de nietigverklaring ervan leiden, zodat dit middel onontvankelijk is (zie onder meer RvS 6 december 2007, nr. 177.646; RvS 8 december 1993, nr. 45.181).

Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoekers beroep tegen de beslissing van 20 juni 2019 werd verworpen (RvV 5 december 2019, nr. 229 807).

Het tweede middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE